

Arrest

nr. 58 555 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 juli 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

1.3. Op 12 oktober 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Op 14 december 2010 wordt verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

“Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. Betrokkene verwijst ook naar zijn lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene heeft diverse sociale contacten, legt een attest van werkbereidheid en een inschrijvingsattest voor Nederlandse lessen voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. (...)”

en

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten.(art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum...”

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de verwerende partij kan veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoeker wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op. Zij betoogt dat het bestreden bevel een herhaald bevel is en verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten hiervan.

3.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het

wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 2 juli 2010 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Evenmin wordt betwist dat verzoekende partij heeft nagelaten een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen deze beslissing, zodat dit bevel definitief is geworden en door de verwerende partij nog steeds kan worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de vordering tot nietigverklaring van het bestreden bevel (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746). Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 14 december 2010 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing om het verzoek op grond van artikel 2.8A af te wijzen omdat hij geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om verblijf te bekomen in België. Verzoeker heeft zich in zijn omgeving geïnformeerd om zijn verblijf te regulariseren. Hij heeft nooit een procedure gestart maar hij heeft zich wel geïnformeerd. Bovendien wist verzoeker geen enkele kans te hebben bij een eventuele regularisatie aanvraag. De minimale kansen en de angst om teruggestuurd te worden hebben hem ervan weerhouden om een aanvraag in te dienen. Verzoeker voldoet bijgevolg aan de voorwaarde die wordt gesteld onder criterium 2.8. A. Ten andere kan erop gewezen worden dat DVZ geen enkele bijkomende vraag desbetreffend heeft gesteld, derwijze dat zij geen grondig onderzoek heeft gevoerd alvorens tot de bestreden beslissing te komen. Nochtans komt het haar toe een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoek per casus uit te voeren. Immers bij gebreke aan geïndividualiseerd onderzoek naar argumenten en stukken komt de motiveringsplicht van DVZ in het gedrang. De bestreden beslissing schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel.

In de bestreden beslissing wordt enerzijds aangegeven dat de instructies van 19 juli 2009 werden vernietigd door de Raad van State, doch anderzijds focust de DVZ enkel én alleen op deze instructie en de daarin vermelde voorwaarden. Het is dan ook niet omdat de voorwaarden van situatie 2.8.A. van de instructie niet volledig vervuld zouden zijn (indien de Raad daar zo over oordeelt), dat de DVZ zonder meer om de bewijsstukken en argumenten aangehaald in het kader van de gemeenrechtelijk regeling van art. 9bis Vreemdelingenwet mag heen stappen, zonder de minste motivering. Anders oordelen zou een schending uitmaken van de meest elementaire beginselen van behoorlijk bestuur. De Belgische staat had de regularisatieaanvraag van verzoeker als zorgvuldige overheid ook in het licht van art. 9bis VW dienen te bekijken. quod non in casu. Door het nemen van de bestreden beslissingen maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het is kennelijk onredelijk om geen verder onderzoek te verrichten naar de concrete situatie van verzoeker. De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.4 1 1; R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu heeft de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid overschreden. De bestreden beslissingen zijn kennelijk onredelijk en derhalve schenden zij tevens het redelijkheidsbeginsel.”

4.2. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoeker niet betwist dat hij geen poging heeft ondernomen om voor 18 maart 2008 zijn verblijf te regulariseren. Zij stelt ook dat haar geen onzorgvuldigheid of onredelijkheid kan verweten worden, daar zij verzoekers aanvraag heeft behandeld op basis van criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009, waarop verzoeker zich expliciet heeft beroepen.

4.3.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4.3.2. Verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte zijn verzoek om regularisatie op grond van criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 heeft afgewezen omdat hij geen geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bewerkstelligen. Hij stelt dat hij wel degelijk aan de voorwaarden van criterium 2.8.A. voldoet.

Criterium 2.8.A bepaalt dat de vreemdeling die zich hierop baseert moet kunnen aantonen dat hij een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar in België heeft voorafgaand aan de aanvraag om machtiging tot verblijf en dat hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft gehad, waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum, of geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf te bewerkstelligen:

"2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. (...) Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen."

Wat betreft het criterium 2.8.A motiveert de bestreden beslissing dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor 18 maart 2008 noch een wettig verblijf heeft gehad, noch enige poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Hieruit volgt dat ongeacht de aangevoerde elementen inzake zijn lokale verankering, verzoeker sowieso niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8.A. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat verzoeker een periode van wettig verblijf heeft gehad voor 18 maart 2008. Verzoeker betwist dit evenmin in zijn verzoekschrift. Verzoeker betwist evenmin dat hij ook geen poging heeft ondernomen om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Verzoeker tracht slechts een verantwoording te geven voor het niet ondernemen van een poging, namelijk waar hij stelt dat hij nooit een procedure gestart heeft maar zich wel geïnformeerd heeft doch dat de minimale slaagkansen en de angst om teruggestuurd te worden hem ervan weerhouden hebben een aanvraag in te dienen. Het gegeven dat verzoeker er in het verleden voor geopteerd heeft – om welke reden dan ook – om niet te trachten een verblijfsstatuut te verkrijgen is enkel toe te schrijven aan verzoeker zelf en kan niet ten laste gelegd worden van de overheid, die in casu de voorwaarden zoals

bepaald in criterium 2.8.A. correct heeft toegepast. Bijgevolg kan dit argument geen afbreuk doen aan de terechte motivering in de bestreden beslissing waar deze stelt dat verzoeker voor 18 maart 2008 geen geloofwaardige poging ondernomen heeft om zijn verblijfssituatie te regulariseren.

4.3.3. Verzoeker betoogt dat hem geen enkele bijkomende vraag werd gesteld zodat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd.

4.3.4. Waar verzoeker met zijn argument de schending van de hoorplicht lijkt aan te voeren, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan verzoeker niet op dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. In de mate dat verzoeker de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad verzoeker erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd waarna terecht geconcludeerd werd dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8.A. van de instructie. Zoals hoger reeds uiteengezet slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing zich steunt op verkeerde feitelijke gegevens, of dat deze verkeerd beoordeeld werden en dat op grond daarvan de bestreden beslissing onredelijk is. Verzoeker toont niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) werd miskend.

4.3.5. Het eerste onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

4.3.6. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker in essentie dat de instructies werden vernietigd doch dat de gemachtigde zich enkel focust op de daarin gestelde voorwaarden terwijl de regularisatie-aanvraag ook in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had moeten worden beoordeeld. Verzoeker meent dan ook dat de zorgvuldigheids- en de redelijkheidsplicht geschonden is.

4.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 10 december 2009. De Raad van State oordeelde immers dat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, wanneer wordt voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan

de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Waar zij binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie herneemt als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd de regularisatieaanvraag wel degelijk beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij, zoals hoger reeds aangegeven, de overheid zich heeft laten leiden door de invulling die zij via de instructie heeft gegeven aan de haar in dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid. Verzoeker betwist niet dat hij zich gesteund heeft op criterium 2.8.A. van de instructie zodat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van een zorgvuldig onderzoek is nagegaan of verzoeker voldoet aan de hierin gestelde voorwaarden om geregulariseerd te worden. Noch een schending van het redelijkheidsbeginsel noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt voor.

4.3.8. Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER